

ἀποσαραντίζω ἀμάρτ. ἀποσαραδίζω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σαραντίζω.

Συμπληρῶ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ἐπὶ τῆς λεχοῦς: Δὲ γάνει νὰ πάη 'ς τὴν ἐγγλησά, ἃ δὲν ἀποσαραδίση. Συνών. ἀποσαραντίζω, σαραντίζω.

ἀποσαράντωμα τό, ἀμάρτ. 'ποσαράντωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσαραντίζω.

Συνήθως πληθ., συμπλήρωσις τεσσαράκοντα ἡμερῶν (α) Ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ, ὁπότε ἐκκλησιάζεται τὸ βρέφος: Καλὰ 'ποσαραντώματα! (εὐχή). Συνών. σαράντισμα, τὰ σαράντα. (β) Ἀπὸ τοῦ θανάτου: Ἄσμ. Θὰ κάμω πέντε πρόσφορα, θὰ κάμω τὸ 'ναν ἄρτο τὸ 'ς εἰς τὰ 'ποσαραντώματα περιμένε με νὰ 'ρτω.

ἀποσαραντίζω ἀμάρτ. 'ποσαραντίζω Κύπρ. ἀποσαραντίζω Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σαραντίζω.

Συμπληρῶ τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν (α) Ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ Κύπρ. Συνών. ἀποσαραντίζω, σαραντίζω. (β) Ἀπὸ τοῦ θανάτου Κύπρ.: Ἐν ἔφτασεν νὰ 'ποσαραντίζω τὸ παιδίον τοῦ τὸ 'πέθανεν ἢ γεναῖκα του. (γ) Ἀπὸ τοῦ γάμου ἢ τῆς μνηστείας κττ. Θράκ. (Αἰν.) Κύπρ.: Ἄσμ.

"Αν ἀγαπᾷς ἄλλ' ἀπὸν μέ, μὴν ἀποσαραντίζω!

Αἰν.

Τὸ 'αν ἀρμαστῆς ἄλλην 'πὸν μέν, νὰ μὲν 'ποσαραντίζω! Κύπρ.

Κόρη, τῶν πὲ τῆς μάννας σου τρία ροῦχα νὰ σοῦ κάμω, τὸ κότθινον γιὰ τὸ σελ-λίν, τὸ ξύν γιὰ τὸ κρεββάτιν, τὸ μενεβέσιν τ' ὁμορφον ὄνταν 'ποσαραντίζω αὐτόθ.

ἀποσάριδο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀποσαρίδι Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. σαρίδι.

Τὰ διὰ τοῦ σαρώθρου συναγόμενα καὶ ἀπορριπτόμενα ἀποθρύμματα, κόνις κττ. Συνών. ἀποσάρωμα 2.

ἀποδᾶριτλαῖεμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδᾶριτλαῖεω.

Ἐκτύλιξις τῶν σχοινίων διὰ τῶν ὁποίων φορτώνονται τὰ ὑποζύγια.

ἀποδᾶριτλαῖεω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. δᾶριτλαῖεω.

Ἐκτύλισσιν τὰ σχοινία διὰ τῶν ὁποίων φορτώνονται τὰ ὑποζύγια.

ἀποσάρωμα τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσαρώω.

1) Περάτωσις τοῦ σαρώματος Πελοπν. (Μάν.): Τόση ὥρα σαρώνεις καὶ ἀκόμα δὲν ἔφτασες 'ς τ' ἀποσάρωμα; 2) Ἀποσάριδο, ὁ ἰδ., Λεξ. Αἰν.

ἀποσαρώνω σύννηθ. ἀποσαρώνω βόρ. ἰδιώμ. 'ποσαρώνω πολλαχ. 'ποσαρώνω ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σαρώω.

Τελειώνω τὴν διὰ τοῦ σαρώθρου συναγωγὴν καὶ ἀπόρριψιν τῶν ἀπορριμμάτων κττ.: Σὰν ἀποσαρώω τὸ σίτι θὰ σαρώω τὴν αὐλή.

ἀπόσασμα τό, ἀμάρτ. 'πόσασμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀποσάσω (<ἀποσῆθω), ὁ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σάσω.

Πληθ., τὰ ἀπορρίμματα τοῦ σίτου, ἀποκοσκινίδια. Συνών. ἀποσάγι.

***ἀποσαυριόω** ἐπίρρ. ἀποσαυριόω Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τῆς ἀρχ. συνεκφορᾶς εἰς αὐριον.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν ἐπομένην ἡμέραν: Ἀποσαυριόω λέει τὴν τοῦ πιδίν, πῆσι μου, μάννα, κάμπουσιν πίτες (ἐκ παραμυθ.)

ἀποδαχλᾶζω Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαχλᾶζω.

Ἐκπτύω φλέγμα, ἀποχρέμτομαι. Συνών. ἀποδαχλίζω.

ἀποδάχλᾶσμαν τό, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδαχλᾶζω.

Ἐκπτυσίς φλέγματος, ἀπόχρεμψις. Συνών. ἀποδάχλισμαν.

ἀποδαχλίζω Πόντ. (Τραπ.) ἀποδαφλίζω Πόντ. (Τραπ.)

Μέσ. ἀποδαχλίγνυμαι Πόντ. (Τραπ.) ἀποδαχλίονμαι Πόντ. (Τραπ.) ἀποδαχλίσκνυμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δαχλίζω, παρ' ὃ καὶ δαφλίζω < δάχλα καὶ δάφλα = φλέγμα.

Ἀποδαχλᾶζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεδαχλίεν κ' ἔφτυσέ με. Ἐπεδαχλίστεν κ' ἔφτυσεν αἶεν. Ἐδάφλιζεν κ' ἐπεδάφλιζεν τὸ μωρόν.

ἀποδάχλισμαν τό, Πόντ. (Τραπ.) ἀποδάφλισμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδαχλίζω.

Ἀποδάχλᾶσμαν, ὁ ἰδ.

ἀπόσβημα τό, ΓΔροσί. Θὰ βραδιάζω 154

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσβήνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀπόσβεσις καὶ μεταφ. θάνατος: Ποίημ.

Σ τοῦ χωριοῦ τὸ κοιμητήρι νὰ 'βρωμε,

ὦ, γιὰ μᾶς τί χάρισμα μεγάλο!

τοῦ κορμιοῦ τὸ ἀπόσβημα . . . | τίποτε ἄλλο!

ἀποσβήνω πολλαχ. ἀποσβήνω βόρ. ἰδιώμ. 'ποσβένω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ. κ.ά.) ἀποσβῶ Λεξ. Αἰν. 'πισβῶ Σαμοθρ. 'ποσβήν-νω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποσβέννυμι.

1) Σβήνω Εὐβ. (Κονίστρ.): Φρ. Ἡ φωτιά 'ποσβένει τὴν φωτιά (ὅταν πάθῃ τις ἐλαφρὸν ἔγκανυμα, πλησιάζει αὐτὸ εἰς τὴν πυρὰν καὶ οὕτω θερμαινόμενον καθίσταται ἐλαφρότερον). Καὶ ἀμτβ. σβήνομαι ἐντελῶς πολλαχ.: Δὲν ἀπόσβεσε ἀκόμη ἡ φωτιά, εἶναι ἀκόμη λίγη θράκα. Ἀφῆσε τὴν φωτιά ν' ἀποσβῇ μοναχὴ της. Μὴ δ' ἀφίν'ς δ' φουτιά νὰ 'πισβήσ' Σαμοθρ. Δὲ 'διζίφ'σι ἡ φουτιά, βαστοῦν δότριγια φούφ'λα (δότριγια = δύο τρία) αὐτόθ. || Ποίημ.

Πὼς νὰ μερέψη ὁ ποταμός, ἡ σιὰ πὼς ν' ἀποσβῇ;

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,68. 2) Μεταφ. κάμνω τι νὰ ἀφανισθῇ Κῶς κ.ά.: Ἡπια ὥσπου ἀπόσβεθα τὴν κορυζαδμένην μου δίνα. Καὶ ἀμτβ. ἐξαλείφομαι, ἐκλείπω Εὐβ. (Ὁρ.) Ρόδ.: Δὲν 'ποσβένει τὸ κακὸ Ὁρ. Ἐν μοῦ 'ποσβήν-νει 'φτόν τὸ πρᾶμα Ρόδ. 3) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παύω νὰ ἀκμάζω ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,181 ΚΠαλαμ. Τάφ. 4: Ποιήμ.

Ὅλα τὰ ἐρωτόπλαστα | καθὼς ἐσὺ βλαστάρια

π' ἀνθήσαν καὶ ἀπόσβησαν | μὲς χρυσανγῆς καμάρια

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν.

Ἐγὼ ἀποσβήστηκα καὶ ἀστροπελέκι,

Λαμπέτη, μῶμεινες ἐσὺ στερ'νὸ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

ἀποσβολιάζω Πελοπν. (Ὀλυμπ.) 'ποσβελιάζω Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. ἀσβόλη.

Ἐπὶ τῆς πυρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ τέφρας, σβήνω: Τὴν φωτιά τὴν παράτησες τσαὶ ἄρχισες νὰ 'ποσβελιάζω Μέγαρ. Ἀποσβόλιασε ἡ φωτιά Πελοπν. (Ὀλυμπ.)

